

[Statsministeren]

Så må jeg sige til allersidst, at den udmærkede dagsorden, som fru Connie Hedegaard på regeringspartiernes vegne har foreslået, kan regeringen godtage.

Og så skal jeg vel også for en ordens skyld gøre opmærksom på, at den dagsorden, hr. Gert Petersen har foreslået, ville regeringen selv ikke under opbydelsen af sin allerbedste vilje kunne godtage.

Vi står nu ved afslutningen af et folketingsår, som efter min opfattelse har været frodigt. Måske har navnlig det sidste halve år vist os et fredeligt klima, hvor næsten alle partier så vel som regeringen har anstrengt sig for at nå resultater, hvis der overhovedet var en chance for det. Det har forudsat – uafsladelig – vilje til at gå på kompromis, men kompromiset er jo i et partiop-splittet Folketing betingelsen for, at det hele overhovedet kan fungere. Vi har ikke kunnet, og vi vil heller ikke til næste år og til næste år igen kunne skabe ét eneste arbejdsresultat i Folketinget uden vilje og evne til kompromis.

Som jeg også sagde i formiddags, er der mange uløste problemer. De ligger der, når vi mødes igen til efteråret, og vi kan let få øje på dem. Der er spørgsmålet om voksenuddannelserne, der er spørgsmålet om at sikre, at vores arbejdskraft er tidssvarende udrustet, så vi kan klare os i konkurrencen, og så vi kan skaffe flere nye job. Der er spørgsmålet om vores dagpengesystem, og jeg skal ikke sige mere om det nu, men vi kommer til at forhandle det. Der er spørgsmålet om incitamenter for igangsætning af mere produktion, og der er ikke mindst spørgsmålet om at ændre i vores skatteordninger, således at de kommer til at svare mere til de skatteordninger, vore konkurrenter kender; det er også et vilkår for øget produktion og forbedret beskæftigelse. Der er mange andre temaer, og jeg siger efter et halvår, hvor der har været stærk vilje til bredt samarbejde i Folketinget, at det har regeringen noteret sig. Det håber vi også vil præge klimaet, når vi mødes igen til efteråret. Der bliver masser af opgaver at tage fat på.

Svend Auken (S):

Jeg skal om de to andre dagsordener, som jeg ikke har kommenteret endnu, først sige om hr. Gert Petersens dagsorden, at den kan Socialdemokratiet stemme for. Det er tydeligt, at regeringen har ikke magtet opgaven med at løse de store problemer i de seneste år. Det argumente-

rede jeg udførligt for i min tale, og det har jo ganske mange andre ordførere – også til højre i salen – argumenteret for i deres indlæg i dag.

Hvad angår fru Connie Hedegaards dagsorden, vil jeg gerne udtrykke betydelig sympati med det problem, man skulle have løst, da man stillede dagsordenen, og jeg vil selvfølgelig ikke spørre for muligheden for, at De Konservatives ordfører, Venstres ordfører og De Radikales ordfører kan kommunikere med statsministeren, og derfor vil Socialdemokratiet undlade at stemme til denne dagsorden.

Kloge folk har gjort mig opmærksom på, at jeg tog fejl, da jeg før troede, at fru Connie Hedegaards dagsorden var foreslået for at forhindre, at fru Mimi Jakobsens dagsorden kom til afstemning. Det er ikke rigtigt. Alle de kloge folk, jeg har talt med, er af den opfattelse, at det er for at stoppe hr. Gert Petersens dagsorden – jeg ser, at fru Connie Hedegaard nikker. Det vil altså sige, at regeringspartierne ikke regnede med, at hvis hr. Gert Petersens dagsorden om, hvorvidt regeringen havde magtet opgaven eller ej, kom til afstemning, ville der være et flertal imod den. Det er også i den forbindelse interessant, at en normal afværgedagsorden, som ville være at tage statsministerens svar på forespørgslen til efterretning, har regeringspartierne ikke ønsket at fremsætte, måske også, fordi der ikke var flertal for denne tilkendegivelse. Det siger noget om det parlamentariske grundlag for den nuværende regering, at disse overvejelser har været nødvendige.

Vi ønsker ikke at støtte dagsordenen. På den anden side, som jeg sagde før, vil vi ikke forhindre De Konservative, Venstre og De Radikale i at give deres egen regering en velment opfordring til nu endelig efter 8 år at gøre noget ved problemerne. Vi skulle være nogle slemme skarn, hvis vi ikke gav dem den mulighed for at sige tingene ligeud til deres egen regering.

Må jeg så i øvrigt sige, at jeg godt kunne lide statsministerens andet indlæg. Jeg synes, at det havde en god og fornøjelig tone, og det må man værdsætte i det politiske arbejde, hvor mange ting ofte kan være lidt sure. Men midt i alt det fornøjelige synes jeg nok, at alle de store problemer i det danske samfund fortonede sig. De 270.000 arbejdsløse, de 300 mia. kr. i gæld, de 30 mia. kr., som alle ved at statsunderskuddet vil blive i år, truslen mod trygheden, som mange oplever ikke bare i boligsituationen, men i